

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Miroslavou Hrehorovou v právní věci žalobce: **S. A. O.**, nar. X, státní příslušnost Nigerijská federativní republika, bytem X, právně zastoupen Mgr. Tomášem Císařem, advokátem se sídlem Slezská 1, 120 00 Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, odbor azylové a migrační politiky, pošt. schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí ze dne 11.2.2014 č.j. OAM-18/ZA-ZA04-P07-2014,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání a zrušení výše uvedeného rozhodnutí, kterým žalovaný rozhodl, že jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná podle § 10a písm. e) zák. č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, a řízení o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil.

Žalovaný ve svém rozhodnutí dospěl k závěru, že žalobce uvedl naprosto stejné motivy svého odchodu z vlasti a neochoty se do Nigérie opětovně vrátit jako uváděl v průběhu správního řízení o první žádosti o udělení mezinárodní ochrany. V průběhu správního řízení o první žádosti o udělení mezinárodní ochrany označil za důvod podání žádosti skutečnost, že v letech 1998 – 2003 byl vojákem armády v Biafře, která bojuje za svou nezávislost a nyní policie chytá a zabíjí vojáky z Biafry. Proto se rozhodl zemi původu

opustit. Jiný důvod k odjezdu z vlasti neměl. Správní orgán v rozhodnutí o první žádosti konstatoval, že žalobce nebyl ve své vlasti jakkoliv pronásledován, neměl tam žádné problémy s nigerijskými státními orgány a není důvod se domnívat, že by mohl mít jakékoliv azylově relevantní problémy v případě svého návratu. Správní orgán rovněž neshledal v jeho případě důvody pro udělení azylu za účelem sloučení rodiny či humanitárního azylu a neshledal ani žádné jiné objektivní překážky pro jeho možné vycestování do vlasti. Rozhodnutí o první žádosti zároveň náležitě podložil dostupnými informacemi o situaci v zemi původu žalobce, ať už co do obecné bezpečnostní situace v Nigérii, tak zejména v rámci nezbytného individuálního posouzení. V opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce uvedl, že je členem organizace Massob, protože jde ale o tajnou organizaci, tak nemá členský průkaz. K důvodům odchodu z vlasti uvedl, že organizace, do které patří, byla policií obviněna z násilí, ničení státního majetku a ze zranění policisty. To bylo v roce 2004 a on byl z tohoto důvodu 3 nebo 4 dny zadržen. Poté byl propuštěn a asi po 2 týdnech byli obviněni z násilností. Z vlasti odešel z důvodu, že je policie stále hledala. Správní orgán posoudil důvody současné žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce a následně provedl srovnání s jeho tvrzeními, která učinil v rámci předchozího správního řízení ve věci mezinárodní ochrany a neshledal důvody pro opakované posuzování žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany ve vztahu k jím uváděným důvodům.

Žalobce nesouhlasí s napadeným rozhodnutím, přičemž správnímu orgánu vytýká porušení ust. § 2, 3, 4, 68 odst. 4 zák. č. 500/2004 Sb. a dále ust. § 12, 14 a 14a zákona 325/1999 Sb., jakož i rozpor se závaznými mezinárodními dokumenty. Namítá, že žalovaný se nesnažil zjistit příčinu rozdílu nynější a předchozí žádosti a má za to, že správní orgán nezákonně zastavil řízení pouze s povrchním odůvodněním, že žalobce nic nového neuvedl. Správní orgán při rozhodování nepřihlédl dostatečně k informacím ohledně situace v Nigérii, konkrétně pak ke zprávě Ministerstva zahraničí USA o stavu dodržování lidských práv v Nigérii, ze kterých vyplývá, že dodržování lidských práv zůstává velmi špatné a vláda pokračuje v jejich vážném porušování a dosud neexistují v některých případech ani zákony, jež by takové nelidské jednání jakkoliv regulovaly. Správní orgán sice prověřil situaci v Nigérii, nicméně reálně nezadal požadavek o prověření situace především na skupiny Biafra, případně Massob. Napadené rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné, neboť nemá oporu v žádných důkazech, konkrétně namítá, že spisový materiál staré žádosti nebyl procesně správně ani fyzicky připojen jako důkaz k aktuálnímu správnímu řízení a žalobce se tak k němu nemohl kompetentně a informovaně vyjádřit. Žalobce se důvodně domnívá, že si správní orgán neopatřil dostatečné množství podkladů, aby mohl objektivně rozhodnout o zastavení řízení. Žalobce jako účastník správního řízení o udělení azylu vyvinul maximální úsilí k tomu, aby svá tvrzení doložil. Poukazuje na to, že tíha důkazního břemene zde nedopadá pouze na žadatele, ale právě s ohledem na zvláštnost řízení o azylu měla tato být rovnoměrně rozdělena mezi žadatele a správní orgán. Správní orgán nezajistil dostatečné důkazy o tom, že se tvrzení žalobce o pronásledování a závažném omezování jeho základních lidských práv ve státě původu před jeho opuštěním, ale i nebezpečí dalších perzekucí v případě jeho nuceného aktuálního návratu do země původu, nezakládá na pravdě.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě popřel její oprávněnost, neboť se domnívá, že rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy. Odkázal přitom na správní spis a připomněl, že se snažil zjistit příčinu rozdílu této a předchozí žádosti žalobce o azyl. K těmto rozdílům byly mimo jiné směřovány otázky během konaného pohovoru, navíc jeho příběh vzhledem k podstatným rozporům ve výpovědích působí také značně nevěrohodně i když v tomto typu řízení není takové zjištění pro věc zásadní. Řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo zastaveno podle § 25 písm. i) ve spojitosti s § 10a písm. e) zákona o azylu.

Jedná se tedy o rozhodnutí procesní povahy, a proto není namístě, aby se správní orgán podrobněji zabýval „skupinami Biafra či Massob“ nebo dalšími záležitostmi, jak je uvedeno v žalobě. Žalovaný se neopomněl zabývat i aktuální vnitropolitickou situací v zemi původu žalobce, přičemž v této souvislosti neshledal podstatné změny od vydání předchozího rozhodnutí. Skutečnost, že v zemi původu žalobce není dodržování lidských práv na požadované úrovni, není důvodem pro udělení určité formy mezinárodní ochrany, neboť každou žádost je třeba posuzovat individuálně.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu tvrzených důvodů nezákonnosti, kterými je vázán a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Z obsahu spisového materiálu vyplývá, že žalobce podal dne 17.1.2014 opakovanou žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Do protokolu dne 17.1.2014 žalobce uvedl, že důvody odchodu z vlasti, které uváděl v prvním řízení, jsou podobné jako ty uváděné v současném řízení, jen je nyní říká podrobněji. Po upozornění, že v prvním řízení se označil za člena jiné organizace než v současném řízení, žalobce uvedl, že je to stejné, jsou proti vládě. Na dotaz, proč v prvním řízení nehovořil o tom, že je od roku 2000 členem Massobu, jak uvádí dnes, žalobce odpověděl, že byl nervózní a svůj příběh vyprávěl zkráceně. V prvním řízení uvedl, že ve vlasti neměl problémy s policií či jinými státními orgány proto, že neznal přesně význam toho, co je politický azyl a bál se, že když to řekne, tak bude poslán do Nigérie. Ze spisového materiálu dále vyplývá, že řízení o první žádosti žalobce bylo vedeno pod č.j. OAM-1743/VL-20-2005. Rozhodnutí ve věci bylo vydáno dne 14.10.2005, žalobci nebyl udělen azyl a nebyly shledány v jeho případě ani překážky vycestování dle zákona o azylu. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 15.11.2005. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu ke Krajskému soudu v Hradci Králové, který ji svým rozhodnutím č.j. 28Az 103/2005-60 ze dne 6.6.2006 zamítl. Rozsudek nabyt právní moci dne 26.6.2006. Proti rozsudku podal žalobce kasační stížnost, Nejvyšší správní soud usnesením č.j. 4Azs 177/2006-92 ze dne 1.11.2006 soudní řízení o kasační stížnosti zastavil. Ze správního spisu dále vyplývá, že žalobce podal dne 20.12.2006 žádost o trvalý pobyt v ČR podle zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů, a to za účelem sloučení rodiny s jeho manželkou paní R. F. Rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 19.2.2007, které nabylo právní moci dne 28.2.2007, bylo jeho žádosti vyhověno. Trvalý pobyt byl žalobci zrušen dne 18.4.2013 na základě zjištění, že v jeho případě bylo manželství s občankou ČR uzavřeno pouze za účelem získání pobytu. Obsahem správního spisu je dále opis trestního rejstříku žalobce, podle kterého byl dne 19.12.2012 rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 2 č.j. 67TO 417/2012 pravomocně odsouzen podle § 283 zák. č. 40/2009 Sb. trestního zákoníku za úmyslný trestný čin nedovolené výroby a jiné nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce 24 měsíců, propadnutí věcí nebo jiné majetkové hodnoty a finanční částky a k trestu vyhoštění. Informace o zemi původu čerpal správní orgán z informací organizací Human Rights Watch, Amnesty International, Freedom House, Ministerstva vnitra Velké Británie a Informace Ministerstva zahraničních věcí ČR č.j. 109979/2013-LFTP ze dne 6.8.2013.

Jak bylo výše uvedeno, důvodem pro podání žádosti žalobce o mezinárodní ochranu je obava z návratu do Nigérie, protože je členem Massobu. Podle § 10a písm. e) „*Žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná, podá-li cizinec opakovaně žádost o udělení mezinárodní ochrany, aniž by uvedl nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany.*“

Institut opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti. Jeho hlavním smyslem a účelem je postihnout případy, kdy se objeví takovéto závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího řízení. Zpravidla se přitom může jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času a jako takové lze připomenout zejména situaci v zemi původu nebo změnu poměrů ve vztahu k osobě žadatele.

Obsah správního spisu je podle názoru soudu dostatečným podkladem pro závěr, který učinil žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí, tedy že žalobce neuvedl žádné nové skutečnosti, které bez jeho vlastního zavinění nemohly být zkoumány v rámci předchozího řízení, které bylo pravomocně ukončeno a ve kterém bylo řešeno jeho působení v zemi původu a důvody odchodu z vlasti. Žalobce uvádí naprosto stejné motivy svého odchodu z vlasti a neochoty se do Nigérie opětovně vrátit, jak uváděl v průběhu správního řízení o jeho první žádosti o udělení mezinárodní ochrany, což sám potvrdil v průběhu správního řízení, když uvedl, že jeho současná nová sdělení pouze jeho původní tvrzení blíže popisují a konkretizují. Obsahem spisu o druhé žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany je první žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany a protokol sepsaný s žalobcem ze dne 20.9.2005. Správní orgán z těchto důkazů vycházel a důvody tam uvedené porovnával s důvody, které žalobce uvedl v druhé žádosti o přiznání mezinárodní ochrany. Žalobce svým podpisem dne 10.2.2014 stvrdil, že s těmito materiály byl seznámen. Z těchto důvodů není důvodná námitka žalobce, kterou poukazuje na nezákonnost provedení důkazů jiným spisem.

Vzhledem k obsahu spisového materiálu soud konstatuje, že rozhodnutí správního orgánu vycházelo ze zjištěného skutkového stavu, který je doložen ve správním spise a z něhož vyplývá, že žalobce neuvedl žádnou novou skutečnost, která by odůvodňovala opětovné vedení správního řízení a opětovné hodnocení důvodů odchodu žadatele z vlasti.

Žalovaný v rámci řízení o druhé žádosti se také zabýval situací v zemi původu žalobce. Za tímto účelem si vyžádal rozsáhlé informace o zemi původu a uzavřel, že žalobce neuvedl ani správní orgán nezjistil ve vztahu k obecné bezpečnostní situaci v Nigérii žádnou novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu, která by odůvodňovala opětovné hodnocení žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

Soud neshledal, že by došlo k pochybení správního orgánu, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn dle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož náhrada nákladů řízení přísluší tomu, kdo měl ve věci úspěch. Žalobce neměl ve věci úspěch, žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední

den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 13. června 2014

JUDr. Miroslava H r e h o r o v á v.r.
samosoudkyně